

CRÒNICA DE LA MARXA: L'ARIEGEOISE (FRANÇA)

□

Amb motiu de la seva "aventura a l'Ariegeoise", en Miquel ens ha enviat la seva crònica perquè tots la podeu gaudir. A continuació la teniu:

Bé, m'he decidit a anar escrivint les quatre aventuretes que vaig fent, per animar al personal, o fer-lo riure o passar una bona estona i animar-los a participar si us ve de gust... que per això tenim un club.

L'última va ser el passat 28 de Juny al sud de França, concretament vaig assistir, per cert en solitari (per variar), bé amb la dona ara que no m'escolta,... a L'Ariegèoise, a Tarascon Sur Ariège, molt a la vora de Foix. La zona té un paisatge realment preciós, cara nord del Pirineu, molt humit i amb un temps capritxós i canviant propi d'una primavera mogudeta com la que hem tingut.

Vam arribar el dijous a la nit, amb l'idea de fer una mica de turisme, conèixer la zona i que no tot sigui dolor i patiment. La tronada i diluvi a l'hora de sopar com a vençinguda, carrers tallats

per l'aigua a ple Foix, policia amunt i avall i quasi bé barquetes, ens començaven a donar una idea del perquè el Pirineu és com és, i ens donaven pistes del perquè de la verdor dels boscos. Aquí plou i molt. A l'endemà més pluja i núvol, el temps "a su bola" i generant el dubte pel dissabte ... ay ay ay ... (tinc el costum de no córrer si plou de sortida... alguna aventatge ha de tenir no ser professional).

Per dormir, si a algú l'interessa el tema logístic, ho vam fer a L'Hotel du Lac, a les afores de Foix direcció nord, tenen habitacions i bungalows més o menys correctes i relativament assequibles per ser França, correctes vol dir un bungalow, perdó carmanyola de plàstic en forma de caseta finlandesa de fusta ... això sí net, però l'ús de la cuina i la nevera suplement "al canto" ... perquè després parlin de tacanyisme El lloc és realment maco, doncs queda al costat del riu Ariège ("de ahí el nombre") en una zona que s'eixample una miqueta formant una mena de llac. La reserva, feta feia tres mesos, per evitar sorpresetes ... junt amb l'inscripció que també, per la qual curiosament demanaven un certificat mèdic ... jo em preguntaba el perquè (vaig suposar que per tocar "los webs"... perdó... "les oeufs" que són francesos), la resposta al final.

La marxa, que és del que es tracta, constaba de tres recorreguts, un de curt (La Passejade), un de mitjà (La Montagnole) i un de llarg (L'Ariegeoise). En vaig triar el mitjà pensant que per la distància (106km, recordeu aquesta dada pel final) m'ho passaria bomba i seria prou curt com per continuar fent turisme durant la tarda i l'endemà ... "ingenuo que es uno". Per cert, referent a la discussió del tema marxa o competicions encobertes, un petit apunt: quan et posen un xip al tornell per cronometrar el temps i l'ordre d'arribada, d'això se'n diu cursa encoberta, una marxa podria ser quan tens un horari ampli per sortir i quan arribes et donen un entrepà i una samarreta, "pa to lo contrario maricccc... l'últim". (Aquí et possaven xip)

Mirant els perfils de la marxa i tenint el final al Plateau de Beille, feia la sensació de que els ports intermitjos serien una passejadeta per la zona, per anar escalfant i disfrutar de la pujada final ... quatre dies després encara tinc agulletes a zones del cos que ni coneixia.

Temperatura de sortida 14º segons el cotxe. Típic recorregut trencacames, amb dos ports intermitjos aparentment suaus, Col de La Lauze i Pas de Soulbrie, però que cadascú amagaba entre 2 i 4km. de pendent per sobre del 8% ... per anar escalfant, no m'ho invento o possaba a les carreteres amb uns triangulets, de l'organització, per cada kilòmetre. Els francesos ho tenien tot molt organitzat i pel número de dorsal em va tocar sortir al voltant de la posició 1.500 dels 2.000 participants que formaven aquesta marxa. El paissatge i recorregut meravellós, els avituallaments de traca i mocador, pastissets, fruita, aigua, isostar a rebentar, l'organització als mateixos: chapeau, un 10.

El recorregut al pas per petites poblacions era una festa i ens vam trobar orquestes, gent aplaudint "a saco", mànegues per refrescar i inclús majorettes. Tothom estava abocat a la gran festa dels ciclistes, en algun moment ens van fer sentir com mini participants d'un petit Tour, per les mostres d'ànims i escalfor del públic formant passadisos de gent a banda i banda que

no paraven d'animar (i això que eren francesos ... però ja se sap, a tot arreu hi ha de tot).

Com a plat final: el Plateau de Beille, això es mereix un punt i a part. Els números son 16km. amb pendent mig del 8%, pels no gaire entesos: "un puertarraco del copón".

Els primers 6km. els vaig fer al costat d'un veterà de guerra que amb 65 anys, que té ara l'angelet, que em va jurar que a l'any 68 va guanyar el Tour del Porvenir, l'home, prim, tenia unes cames de pura enveja (no soc monya "para los especuladores"), pujava l'home amb un 38 x 25, una mica arrossegat però movent allò amb pendents i rampes de fins el 10%... com els va la tranca als tradicionals.

Mentrestant un altre jovenet de la quinta de l'anterior ens va passar cridant de dolor ... però ens va passar. Va resultar un caxondo, doncs el monstre mutant, mole de 1,90m. i uns 90kg, deia que no feia l'amor ... que només es dedicaba a pujar cada dia, si, si ... cada dia el Plateau de Beille, i a menjar el que li preparaba la dona, "el tio" estava fet "un mulo" i la cara d'il·lusió que tenia l'home pujant, malgrat la conya a lo Rafa Nadal (per lo dels "grititos" a cada pedalada ...), em recorda que en aquest esport tenim corda per estona.

A la vegada ens passen dos animals famèlics de 55kg. a tota metxa, dos esquizofrènics amb un atac d'epilèpsia constant i treient escuma per la boca, els primers participants de la llarga. Impressionant ritme, només s'enten si ho vius en directe i a sobre de la bici ... brutal. Això només es pot fer que admirar, o medicar-los.... o medicar-te.... en fi.

La pujada és constant i sense "descansillos" per recuperar, tot és pendent, movent-se sempre entre el 7 i el 9% de forma continua i implacable, només cap el km. 12 de pujada et trobas uns 300m. de pendent suficient com per recuperar l'alé, beure aigua i preparar els últims kilòmetres.

Cap el km. 10 de pujada i aprofitant que el pulsòmetre es va quedar sense pil.les vaig decidir de reptar la muntanya i fer la resta de pujada com a mi m'agrada, "a saco", després d'haver reservat durant tot el recorregut ... uff Impresionat el que puja, però ho vaig fer... arribant fet fosfatina, i com a la tele ... esprintant, dret a sobre de la bici i ballant el vals del dolor infame i massoca que som capaços de soportar,... mmmm dulce dolor, però content d'haver superat un port dur i emblemàtic ... mmm dulce satisfacció. La vista a 360º des de l'arribada no sé si era al·lucinació o realitat, magestuositat i bellesa d'alta muntanya. El certificat mèdic no era per fer broma, certificaba a la vegada que la vista era real i meravellosa. Temperatura d'arribada 28º ... "que calóóóó" i l'última sorpresa: 126km de recorregut total ... "que cabr....".

Dubtaba dels desenvollos, però la combinació compact 34 x 29 !!!!!!! (una reductora? ... doncs sí una reductora), va resultar perfecte donada l'enverguedura del port. La quantitat de gent destrossada, amb rampes i agònics que em vaig trobar em van donar la raó, no ho dubteu en

ports tant llargs i quan són desconeguts mai sobra res. 1 hora i 20 minuts de pujada justifiquen sobradament la combinació, una bona cadència de pedaleig i disfrutar de "la route".

A la tarda a la "UDI", Unitat de Dormir Intensiva, però amb un somriure i una satisfacció plena... això sí, la bici ni vel.la, en dos o tres mesos com a mínim ... "vamos que si me la compran la vendo".

El diumenge al matí, esmortzadeta i cap a casa ... un dia esplèndid, net, sense vent, uns 20º ... i JO EN EL PUTO COTXE!!!!!! de tornada ... amb les ganes de tornar a pujar a la bici que tenia amb aquell dia que era una provocació atmosfèrica... i jo enllaunat, vaig fer el gest per mirar-la a darrera del cotxe i els dos crocks del coll junt amb l'esternon em van recordar que és tan important el treball com el descans ... grrrrrr....., però ... es lo que hay ...

Fins a la propera companys.

Nota: com que era la meva primera sortida a França, vaig decidir que un bon homenatge seria fer-ho amb una samarreta històrica d'un gran guanyador del Tour: Perico.... Espero que no s'emprenyin els Directius del Club ...

En Miquel

Imatges del Miquel Romero a L'Ariegeoise (França) 2008:

{gallery}carretera/2008/miquel/galeria{/gallery}